

Ҳаштуми аз ҳафт аст — Рақами дуюм

Подшоҳиҳои пешгӯии Китоби Муқаддас

Jeff Pippenger

2023-09-15

Дар мақолаи пешина мо муайян намудем, ки миллериён наметавонистанд Румро чуз Руми бутпараст ва папавӣ бубинанд, ҳарчанд фарқиятҳои миёни он ду қудратро баррасӣ мекарданд. Барои миллериён фарқиятҳои миёни Руми бутпараст ва папавӣ онҳоро ба шинохтани он намерасонид, ки Руми папавӣ подшоҳии панҷуме буд, ки пас аз подшоҳии чоруми Руми бутпараст меомад. Пас аз ноумедии соли 1844, хоҳар Вайт се қудрати Ваҳйи бобҳои дувоздаҳ ва сездаро муайян намуд: аждаҳо дар боби дувоздаҳ, сипас папавият ҳамчун ҳайвони ваҳшӣ, ки аз баҳр дар боби сездаро баромад, ва баъд аз он Иёлоти Муттаҳида ҳамчун ҳайвони ваҳшӣ, ки аз замин берун омад. Пас аз он ки таҳкурсии гузошта шуд, Худованд нурро бар иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари козиб ошкор сохт, ки дар боби шонздаҳуми Ваҳй ҷаҳонро ба Армагеддон мебарад.

Хати пешгӯӣ, ки ин рамзҳо дар он ёфт мешаванд, аз Ваҳй 12 оғоз меёбад, аз аждаҳое ки кӯшид Масеҳро ҳангоми таваллуди Ё нобуд созад. Гуфта мешавад, ки аждаҳо Шайтон аст (Ваҳй 12:9); маҳз ӯ буд, ки Ҳиродусро ба қатли Начотдиҳанда барангехт. Аммо василаи асосии Шайтон дар ҷанг бурдан бар зидди Масеҳ ва қавми Ё дар давоми асрҳои аввали аҳди масеҳӣ Империяи Рум буд, ки дар он бутпарастӣ дини ҳукмрон ба шумор мерафт. Пас, дар ҳоле ки аждаҳо, пеш аз ҳама, Шайтонро ифода мекунад, он, ба маънои дуюмдараҷа, рамзи Руми бутпараст низ мебошад.

Дар боби 13 (оятҳои 1–10) ҳайвони дигаре тасвир шудааст, ки «монанди паланг» буд ва аждаҳо ба вай «қудрати худ, ва тахти худ, ва ихтиёри бузург» дод. Ин рамз, чунон ки аксари протестантҳо бовар доштаанд, папиро ифода мекунад, ки вориси қудрат, тахт ва ихтиёре гардид, ки замоне империяи қадимаи Рум дар ихтиёр дошт. Дар бораи он ҳайвони палангмонанд гуфта шудааст: «Ба вай даҳоне дода шуд, ки суханони бузург ва қуфрҳо мегуфт.... Ва даҳони худро барои қуфр бар зидди Худо қушод, то ба номи Ё, ва ҳаймаи Ё, ва сокинони осмон қуфр гӯяд. Ва ба вай дода шуд, ки бо муқаддасон ҷанг кунад ва бар онҳо ғолиб ояд; ва ба вай бар ҳамаи қабилаҳо, ва забонҳо, ва миллатҳо қудрат дода шуд.» Ин нубувват, ки қариб қомилан бо тавсифи шоҳи хурди Дониёл 7 яксон аст, бешак ба папагӣ ишора мекунад.

«Ба ӯ қудрат дода шуд, ки чилу ду моҳ идома диҳад». Ва пайғамбар мегӯяд: «Ман яке аз сарҳояшро дидам, ки гӯё то ба марг захмдор шуда бошад». Ва боз: «Ҳар кӣ ба асирий мебарад, худ ба асирий ҳоҳад рафт; ҳар кӣ бо шамшер мекушад, бояд бо шамшер кушта шавад». Чилу ду моҳ ҳамон «вақт ва вақтҳо ва нисфи вақт», яъне се солу ним, ё 1260 рӯз, аз Дониёл 7 мебошад — он замоне, ки дар он қудрати папагӣ мебоист қавми Худоро фишор диҳад. Ин давра, чунон ки дар бобҳои пешин зикр шудааст, бо бартариҳои папагӣ, соли 538 милодӣ, оғоз ёфт ва дар соли 1798 ба анҷом расид. Дар он вақт папа аз ҷониби лашкари Фаронса асир гирифта шуд, қудрати папагӣ захми марговари худро гирифт, ва

ин пешгӯй ба амал омад: «Ҳар кӣ ба асирӣ мебарад, худ ба асирӣ хоҳад рафт».

«Дар ин ҷо рамзи дигаре ворид карда мешавад. Паёмбар мегӯяд: “Ва ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин бармеомад; ва ӯ ду шох дошт, мисли барра”. Ояти 11. Ҳам намуди зоҳирии ин ҳайвон ва ҳам тарзи бархостани он нишон медиҳанд, ки миллате, ки он намояндагӣ мекунад, аз онҳое ки дар зери рамзҳои пешин нишон дода шудаанд, фарқ дорад. Подшоҳанишинҳои бузурге, ки бар ҷаҳон ҳукмронӣ кардаанд, ба пайғамбар Дониёл ҳамчун ҳайвоноти дарранда нишон дода шуданд, ки бармехостанд, ҳангоме ки “ҷор бодҳои осмон бар баҳри бузург бархӯрд мекарданд”. Дониёл 7:2. Дар Ваҳй 17 фаришта шарҳ дод, ки обҳо намояндаи “қавмҳо, ва анбӯхҳо, ва миллатҳо, ва забонҳо” мебошанд. Ваҳй 17:15. Бодҳо рамзи низоъанд. Ҷор бодҳои осмон, ки бар баҳри бузург бархӯрд мекарданд, саҳнаҳои даҳшатноки истило ва инқилобро ифода мекунанд, ки ба воситаи онҳо подшоҳанишинҳо ба қудрат расидаанд.»

«Аммо ҳайвони дорои шохҳои баррамонанд дида шуд, ки “аз замин берун меомад”. Ба ҷойи он ки барои барқарор кардани худ қудратҳои дигарро сарнагун созад, миллате, ки ба ин васила тасвир ёфтааст, бояд дар сарзамине, ки пештар ишғол нашуда буд, падида ояд ва тадриҷан ва осоишта рушд кунад. Пас, он наметавонад дар миёни миллатҳои сернуфус ва дар талоши Ҷаҳони Қадим — он баҳри пурушӯби “қавмҳо, ва анбӯхҳо, ва миллатҳо, ва забонҳо” — ба вучуд омада бошад. Онро бояд дар Қитъаи Ғарбӣ ҷустуҷӯ кард.»

«Қадам қавми Дунёи Нав дар соли 1798 ба қудрат боло мерафт, ба қувват ва бузургӣ ваъда меод ва диққати ҷаҳонро ба худ ҷалб менамуд? Татбиқи ин рамз ҳеҷ ҷойи суол наметавонад. Як қавм, ва танҳо як қавм, ба нишонаҳои ин нубувват мувофиқат мекунад; он бидуни ҳеҷ иштибоҳ ба Иёлотҳои Муттаҳидаи Амрико ишора мекунад. Боз ва боз андеша, қариб айнаи суҳанони дақиқи нависандаи муқаддас, аз ҷониби суҳанвар ва муаррих, ҳангоми тасвири зуҳур ва рушди ин қавм, ноогоҳона ба қор бурда шудааст. Ва ҳайвон дида шуд, ки «аз замин боло меомад»; ва, мувофиқи гуфтаи тарҷумонҳо, қалмае, ки дар ин ҷо ба «боло омадан» тарҷума шудааст, ба маънои аслии худ «рушд кардан ё чун набот рӯидан»-ро ифода мекунад. Ва, чунон ки дидем, ин қавм бояд дар сарзамине ба вучуд меомад, ки пештар ишғол нашуда буд. Як нависандаи маъруф, ҳангоми тасвири боло омадани Иёлотҳои Муттаҳида, аз «асрори падида омадани он аз хало» суҳан мегӯяд ва мегӯяд: «Мо чун донанд хомӯш ба империя рӯидем».—G. A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, page 462. Як маҷаллаи аврупоӣ дар соли 1850 аз Иёлотҳои Муттаҳида ҳамчун империяи аҷибӣ ёд кард, ки «зуҳур мекард» ва «дар миёни хомӯшии замин ҳар рӯз ба қудрат ва ифтихори худ меафзуд».—*The Dublin Nation*. Эдвард Эверетт, дар як нутқ оид ба ҳоҷиёни бунёдгузори ин қавм, гуфт: «Оё онҳо дар ҷустуҷӯи маконе хилват буданд, ки ба сабаби гумномии худ безарар ва аз ҷиҳати дурияш амн бошад, то қалисои хурди Лейден аз озодии вичдон баҳраманд гардад? Инак, минтақаҳои азимро бубинед, ки бар фарози онҳо, дар фатҳи осоишта, ... онҳо парчамҳои салибро барафрохтаанд!»—*Speech delivered at Plymouth, Massachusetts, Dec. 22, 1824, page 11.*»

«“Ва ӯ ду шох дошт, монанди барра.” Шохҳои монанди барра ба чавонӣ, бегуноҳӣ ва ҳалимӣ ишора мекунам ва ба таври муносиб хусусияти Иёлоти Муттаҳидро намояндагӣ менамоянд, ҳангоме ки он ба пайғамбар ҳамчун “баромада истода” дар соли 1798 нишон дода шуд. Дар миёни муҳоҷирони масеҳие, ки нахуст ба Амрико гурехта, аз зулми подшоҳӣ ва тоқатнопазирии рӯҳониён паноҳгоҳ меҷустанд, бисёре буданд, ки тасмим гирифтанд ҳукуматеро бар пояи фароҳии озодии шаҳрвандӣ ва динӣ барпо созанд. Андешаҳои онҳо дар Эъломияи Истиқлолият қой гирифт, ки он ҳақиқати бузургро баён мекунад, ки “ҳамаи одамон баробар офарида шудаанд” ва бо ҳуқуқи ҷудонопазири “ҳаёт, озодӣ ва талош барои хушбахтӣ” бархӯрдор гардонида шудаанд. Ва Конститутсия ба мардум ҳуқуқи худидоракуниро кафолат медиҳад ва муқаррар мекунад, ки намояндагони бо раъйи мардум интихобшуда қонунҳоро қабул ва иҷро менамоянд. Озодии эътиқоди динӣ низ ато гардид, ба ҳар кас иҷозат дода шуд, ки Худоро мувофиқи амри вичдони худ ибодат кунад. Ҷумҳурихоҳӣ ва протестантизм ба усулҳои бунёдии миллат табдил ёфтанд. Ин усулҳо сирри қудрат ва шукуфоии он мебошанд. Ситамдидагон ва поймолшудагони саросари ҷаҳони масеҳият бо таваҷҷуҳ ва умед ба ин сарзамин рӯ оварданд. Миллионҳо кас соҳилҳои онро ҷустуҷӯ карданд, ва Иёлоти Муттаҳида ба қойгоҳе дар миёни пуриктидортарин миллатҳои рӯйи замин бархост.»

«Аммо он ваҳшиё, ки шохҳои мисли барра дошт, «мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ва тамоми қудрати ваҳшии аввалро пеши ӯ ба амал меоварад, ва замин ва сокинони онро водор мекунад, ки ба ваҳшии аввал сачда кунанд, ки захми ҳалокатбори ӯ шифо ёфта буд; ... ва ба сокинони замин меғӯяд, ки барои он ваҳшиё, ки аз шамшер захм хӯрда буд ва зинда монд, сурате бисозанд». Ваҳй 13:11–14». Муборизаи Бузург, 438–441.

Ин порча муайян месозад, ки бобҳои дувоздаҳум ва сиздаҳум аждаҳо, ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари козибро муаррифӣ мекунам — он се қудрате, ки дар Ваҳйи шонздаҳ ҷаҳонро ба сӯи Армагеддон мебаранд. Ҳар яке аз он се қудрат бобҳои махсуси худро дорад, ки ҳамаи таърихи айнии нубувватиро фаро мегиранд. Шаш ояти охири Дониёл ёздаҳ бо ин суханон оғоз меёбанд: «Ва дар вақти охир», ки он соли 1798 буд. Сипас он шаш оят ҳаракатҳои ниҳони папарост то он замон муайян мекунам, ки дар ояти яки Дониёл дувоздаҳ Микоил бармехезад ва муҳлати имтиҳони инсон ба поён мерасад ва ҳафт балои охириноро фаро меорад. Дар ояти чилу чоруми боби ёздаҳум паёми соат, ки папаростро ба ҳашм меоварад ва ҳамаи хунеро оғоз мекунад, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон ба вуқӯъ меояд, ҳамчун «хабарҳо аз шарқ ва аз шимол» муаррифӣ шудааст.

Паёми шарқ ва шимол паёми охиринаи оғоҳкунанда мебошад, зеро он андаке пеш аз бархостани Микоил эълон карда мешавад. Ин ҳамаи паёми фариштаи сеюм аст, ки дар ҷараёни фурурезии Рӯҳулқудс мавъиза мешавад. Дониёл ин паёмо ҳамчун дучиҳата тасвир кардааст. Паёми «шимол», ки папиёро ба ғзаб меоварад, паёмест, ки «подшоҳи шимол»-ро ҳамчун қудрати папӣ муайян мекунад, ва паёми «шарқ» паёми фарзандони шарқ аст, ки Ислом мебошад. Албатта, он ҳамчунин маъноҳои муҳими дигари худро низ дорад, аммо шарқ рамзи Ислом аст ва зиддимасеҳ қалбакии Подшоҳи ҳақиқии Шимол мебошад. Паёми фариштаи сеюм, ки аз гирифтани аломати подшоҳи шимол (аломати ҳайвон) хушдор медиҳад, ҳамчунин оғоҳ месозад, ки Ислом дар ҳамаи нукта зарба хоҳад зад, ки косаи

шарорат барои Иёлотӣ Муттаҳида пур гардад; ва Иёлотӣ Муттаҳида косаи шарорати худро ҳангоми қонуни якшанбе пур мекунад.

Ваҳӣ боби сенздаҳ, аз ояти ёздаҳ ва баъд аз он, ҳамоно як таърихи нубуввати муайян мекунад, ва он низ аз замони охир, дар соли 1798, оғоз меёбад.

«Қадам қавми Дунёи Нав буд, ки дар соли 1798 ба қудрат бармеҳост, ваъдаи нерӯ ва бузургӣ меод ва диққати ҷаҳонро ба худ ҷалб мекард? Татбиқи ин рамз ҳеҷ ҷойи суолро боқӣ наметояд. Як қавм, ва танҳо як қавм, ба нишонаҳои ин нубувват мувофиқат мекунад; он ба таври бечунучаро ба Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико ишора менамояд». «Муборизаи Бузург», 440.

Ҳамоно таърихи нубуввати дар Ваҳӣ боби сиздаҳ, оятҳои ёздаҳ то ҳаждаҳ, фаро гирифта шудааст, чунон ки дар Дониёл боби ёздаҳ, оятҳои чихил то чихилу панҷ фаро гирифта шудааст. Чунон ки дар оятҳои Дониёл, достони нақши Иёлотӣ Муттаҳида бо анҷоми муҳлати имтиёз ба поён мерасад, вақте ки Иёлотӣ Муттаҳида ҷаҳонро маҷбур месозад, ки нишони ваҳширо бипазирад. Сипас, чунон ки дар Дониёл ёздаҳ, паёми ин соат дар боби чордаҳ пешниҳод карда мешавад. Ин дар ҳар ду порча айнаи як сохтор аст, ба истиснои он ки оятҳои Дониёл фаъолияти папиро тавсиф мекунад ва Ваҳӣ сиздаҳ нақши Иёлотӣ Муттаҳидаро муайян месозад. Бо ин ду хат мо меёбем, ки боби ҳадаҳи Ваҳӣ ҳамоно таърихро фаро мегирад, вале нақши аждаҳоро, ки ба сурати даҳ подшоҳ муаррифӣ шудааст ва онҳо Созмони Милали Муттаҳид мебошанд, таъкид менамояд. Ин се боб, ки сатр бар сатр баррасӣ шудаанд, нақши аждаҳо, ваҳшӣ ва пайғамбари козибро муайян месозанд, ки дар боби шонздаҳ ҷаҳонро ба сӯи Ҳармичидӯн мебаранд; бинобар ин, муҳим аст, ки Юҳанно ба мо хабар медиҳад, ки ҳангоме ки боби ҳадаҳ оғоз меёбад, яке аз фариштагоне, ки ҳафт балои охиринро рехта буд, меояд, то ба Юҳанно дар бораи довариҳои ғоҳишаи Рум хабар диҳад.

Ва яке аз он ҳафт фариштае ки ҳафт косаро доштанд, омада, бо ман сухан ронда, ба ман гуфт: «Ба ин ҷо биё; ман ба ту довариҳои он ғоҳишаи бузургро, ки бар обҳои бисёр нишастааст, нишон хоҳам дод; ки бо вай подшоҳони замин зино кардаанд, ва сокинони замин аз майи зинкориҳои вай маст гардидаанд». Ваҳӣ 17:1, 2.

Барои миллериҳо сухан дар бораи Руми бутпараст ва Руми папавӣ мерафт, аммо дар охир сухан дар бораи иттиҳоди сегона аст. Чунонки вай дар бобҳои дувоздаҳ ва сиздаҳ он се қудратро ба таври рӯшан муайян мекунад, ҳамоно тавр зани боби ҳадаҳро низ ба таври равшан ҳамчун папавият муайян месозад.

«Он зан [Бобил] дар Ваҳӣ 17 чунин тасвир шудааст: “дар либоси аргувонӣ ва қирмизӣ ораста шуда, бо тилло ва сангҳои гаронбаҳо ва марворид зинат ёфта, дар дасташ ҷоми тиллоине дошт, ки пур аз зиштиҳо ва нопокӣ буд: ...ва бар пешониаш номе навишта шуда буд: ‘Сирр, Бобили Бузург, модари ғоҳишаҳо.’” Паёмбар мегӯяд: “Ман он занро дидам, ки аз хуни муқаддасон ва аз хуни шаҳидони Исо маст буд.” Ҳамчунин дар бораи Бобил эълон шудааст, ки ӯ “он шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад.” Ваҳӣ 17:4–6, 18. Он қудрате, ки дар тӯли қарнҳои бисёр бар подшоҳони

олами масеҳият ҳукмронии мустабидона дошт, Рум аст». Баҳси Бузург, 382.

Пас, таърихи нубувватие, ки дар боби ҳабдахум тасвир шудааст, аз кадом вақт оғоз меёбад?

Пас маро дар рӯҳ ба биёбон бурд; ва занеро дидам, ки бар ҳайвони сурхи оташгун нишаста буд, пур аз номҳои куфр, ва ҳафт сару даҳ шох дошт. Ва он зан либоси арғувонӣ ва сурх дар бар дошт, ва бо тилло ва сангҳои гаронбаҳо ва марворид ороста шуда буд, ва дар дасташ чомии тилло дошт, ки пур аз нафратангезиҳо ва нопокии зиноӣ вай буд. Ва бар пешониаш номе навишта шуда буд: СИРР, БОБИЛИ БУЗУРГ, МОДАРИ ФОҲИШАҲО ВА НАФРАТАНГЕЗИҲОИ ЗАМИН. Ва дидам, ки он зан аз хуни муқаддасон ва аз хуни шаҳидони Исо маст буд; ва чун ӯро дидам, ба ҳайрати азим дармондам. Ваҳй 17:3–6.

Барои он ки Юҳанно занро бубинад, ӯ ба таври нубувватӣ ба биёбон бурда мешавад, ки худӣ Юҳанно онро дар боби дувоздахум аллакай, дар иртибот бо ду шохид, ҳамчун як ҳазору дусаду шаст соли ҳукмронии папагӣ муайян кардааст.

Ва зан ба биёбон гурехт, ки дар он ҷо барои вай аз ҷониби Худо маконе омода шуда буд, то ки ӯро дар он ҷо ҳазору дусаду шаст рӯз таъом диҳанд.... Ва ба зан ду боли уқоби бузург дода шуд, то ки вай ба биёбон, ба макони худ, парвоз кунад, ки дар он ҷо вай аз рӯи мор барои як замон, ва замонҳо, ва ним замон ғизо дода мешавад. Ваҳй 12:6, 14.

Юҳанно ба таври нубувватӣ ба давраи биёбон интиқол дода шуд, аммо ояти сеюм ва минбаъда дақиқ муайян мекунад, ки дар қучои ҳазору дусаду шаст сол Юҳанно бурда шуда буд, зеро он зан аллакай аз хуни таъкибот маст гардида буд ва аллакай «модари фоҳишаҳо» шуда буд. Юҳанно ба анҷоми давраи биёбон бурда шуд, зеро он зан аллакай аз хуни таъкибот нӯшида буд ва калисоҳои протестанти аллакай ба оғӯши вай бармегаштанд ва духтарони вай мегардиданд, зеро вай дар он давраи вақт ҳамчун «модари фоҳишаҳо» шинохта шуда буд. Вай аллакай духтарон дошт. Шаҳодати Юҳанно дар боби ҳабдахум аз соли 1798 оғоз меёбад, ҳамон тавре ки ҳамон таърихи нубувватӣ, ки ҳайвонро дар Дониёл ёздаҳ ва пайғамбари козибро дар Ваҳй сздаҳ муаррифӣ мекард, низ аз ҳамон ҷо оғоз меёфт.

Чунон ки дар мавриди ду хатти дигари набавӣ низ ҳаст, вақте ки боби ҳабдахум ба анҷом мерасад, боби ҳаждахум сипас паёми соатро муайян месозад. Се хатти набавӣ, яке барои ҳар яке аз иттиҳоди сегона. Ҳамаи онҳо бар ҳамон як сохтори таърихӣ тасвир шудаанд, ки аз соли 1798 оғоз ёфта, то поёни муҳлати имтиёз идома меёбад, ва ҳар се паёми ниҳони ҳушдорро таъкид менамоянд.

«Ҷадвалҳои Ҳабаққуқ» мавзӯи Ваҳйи ҳабдахро бо тафсилоти хеле бештар баррасӣ мекунад, бинобар ин ҳоло ман ба муаммие мегузарам, ки дар он бобе ифода ёфтааст, ки ҳашт подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддасро баён менамояд.

Ва ин аст он ақле ки ҳикмат дорад. Ҳафт сар — ҳафт кӯҳанд, ки зан бар онҳо нишастааст. Ва ҳафт подшоҳ ҳастанд: панҷто афтодаанд, ва яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст; ва чун биёяд, бояд муддати кӯтоҳе бимонад. Ва ҳайвоне ки буд, ва нест, худӣ ӯ ҳаштум аст, ва аз ҷумлаи он ҳафт аст, ва ба ҳалокат меравад. Ваҳй 17:9–11.

Дониёл ба Набукаднесар гуфт: «Ту ин сари тилло ҳастӣ».

Ва дар ҳар чое ки фарзандони одамон сокинанд, ҳайвоноти саҳро ва мурғони осмонро Ё ба дасти ту супурдааст, ва туро бар ҳамаи онҳо ҳоким гардонидааст. Ту он сари тилло ҳастӣ. Дониёл 2:38.

Дониёл низ ба Набукаднесар гуфт: «Ту, эй подшоҳ, подшоҳи подшоҳон ҳастӣ».

Ту, эй подшоҳ, подшоҳи подшоҳон ҳастӣ; зеро Худои осмон ба ту подшоҳӣ, қудрат, тавоноӣ ва ҷалол додааст. Дониёл 2:37.

Набукаднесар «сар» буд, ва ӯ подшоҳ буд, ва ӯ подшоҳи подшоҳон буд, зеро вай нахустини он салтанатҳоро, ки дар он ҳайкал муаррифӣ шудаанд, намояндагӣ мекард. Набукаднесар он подшоҳе буд, ки бо тилло муаррифӣ мешуд, ва салтанатҳои дигар ва подшоҳони дигар бо филиззоти дигари он ҳайкал муаррифӣ мегардиданд, аммо Набукаднесар аввалин буд ва бинобар ин подшоҳи подшоҳон буд. Сатҳи дигари ин маъно, ки мо ҳоло ба он намебардорем, ин аст, ки салтанати Бобил он салтанатро намояндагӣ мекунад, ки мекушад Масехро, ки Подшоҳи ҳақиқии подшоҳон аст, тақаллубкорона нусхабардорӣ кунад.

Дар оғози шаҳодати Ишаё дар бораи нубувватҳои ду ҳазору панҷсаду бистсола (ҳафт замони Левиён бисту шаш), Ишаё подшоҳонро ҳамчун сарҳа муайян мекунад.

Зеро сари Сурия Димишк аст, ва сари Димишк Разин; ва дар муддати шасту панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, то ки дигар қавме набошад. Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария писари Рамалё аст. Агар имон наоваред, яқинан барқарор нахоҳед шуд. Ишаё 7:7, 8.

Ишаё фақат нуқтаи оғози ду давраи ду ҳазору панҷсаду бистсоларо бар зидди подшоҳии шимолӣ Сомария ва подшоҳии ҷанубӣ Яхудо баён мекунад, ва ҳангоми ин кор ӯ ду шохидро низ меоварад, ки шаҳри пойтахти як халқ сари он аст, ва подшоҳ сари шаҳри пойтахт мебошад. «Сар» — подшоҳ ва подшоҳист. Дар Ваҳй ҳамон хатти нубувват, чунон ки дар Дониёл аст, идома дода мешавад.

Бинобар ин, вақте ки Юҳанно ба соли 1798 бурда мешавад ва он муаммие ба ӯ пешкаш мегардад, ки муайян месозад ҳафт «сар» вучуд дорад, ин нишон медиҳад, ки ҳафт подшоҳӣ ҳастанд. Сипас ба ӯ гуфта мешавад, ки панҷтои ин сарҳа ё подшоҳӣҳо сукут кардаанд. Дар соли 1798 подшоҳии панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас тоза сукут карда буд, зеро он захми марговаре гирифта буд, ки оқибат шифо меёфт.

Юҳанно, ки дар таърихи замони интиҳо дар соли 1798 қарор дорад, ҳамчунин гуфта мешавад, ки яке аз сарҳа «ҳаст». Подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас дар соли 1798 оғоз ёфт; пас, вақте ки Юҳанно ба таври пешгӯёна ба соли 1798 мунтақал карда шуд, подшоҳие, ки он вақт буд, Иёлотӣ Муттаҳида мебошад, ва ба ӯ боз маълум карда шуд, ки подшоҳии ҳафтум ҳанӯз нисбат ба соли 1798 дар оянда буд, зеро он ҳанӯз наомада буд. Подшоҳии ҳафтум, ки ҳанӯз нисбат ба соли 1798 дар оянда буд, Созмони Милали Муттаҳид аст, ки бо даҳ подшоҳ муаррифӣ шудааст ва мавзӯи Ваҳй боби ҳабаҳум мебошад. Аммо

ҳамчуни ҳаштумина ҳам ҳаст, ки аз ҳафт аст. Рум ҳамеша ҳамчун ҳаштумина бармехезад ва аз ҳафт аст.

Дар бораи мундариҷаи боби ҳабдаҳум бисёр чизҳо гуфтан мумкин аст, аммо мо фақат ҳашт подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддасро, ки дар боби ҳабдаҳум тасвир шудаанд, муайян мекунем, то бубинем, ки фаҳмиши миллерӣ дар бораи чор подшоҳӣ бо ҳашт подшоҳии Ваҳй боби ҳабдаҳум чӣ гуна мутобиқат мекунад.

Мо инро дар мақолаи навбатӣ баррасӣ хоҳем кард.